

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ
ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ-ΚΡΙΤΑΙ
«... Ὑπὲρ τοὺς πατέρας αὐτῶν»

Ἡ Γραφή μᾶς διηγεῖται, τί συνέβη μέσα σὲ τριακόσια περίπου χρόνια ποὺ διήρκεσε ἡ περίοδος τῶν Κριτῶν. Ὅταν λησμονοῦσε ὁ Ἰσραὴλ τὸν Θεὸ καὶ λάτρευε τοὺς εἰδωλολατρικούς θεοὺς τοῦ τόπου ποὺ κατοικοῦσε, τὸ λαὸ του τὸν στεροῦσε ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη προστασία Του. Ὅσο ὅμως ὁ Ἰσραὴλ ἔμενε πιστὸς στὸν Θεό, κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ὑποδουλώσει, διότι ὁ Κύριος τονίζει:

«δεῦτε διαλεχθῶμεν, λέγει Κύριος· καὶ ἐὰν ὣσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιόνα λευκανῶ, ἐὰν δὲ ὣσιν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῶ. καὶ ἐὰν θέλητε καὶ εἰσακούσητέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε· ἐὰν δὲ μὴ θέλητε, μηδὲ εἰσακούσητέ μου, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδετα· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα» (Ἠσ.α.18-20).

«ἐλάτε νὰ συζητήσουμε, λέγει ὁ Κύριος. Καὶ ἐὰν σᾶς βρωμίζουν οἱ ἁμαρτίες, ἐγὼ θὰ σᾶς λευκάνω σὰν τὸ χιόνι. Ἀλλὰ κι ἂν διαφθάρηκατε ἐγὼ θὰ σᾶς ἀποκαταστήσω σὰν τὸ λευκὸ μαλὶ τοῦ προβάτου. Καὶ φυσικὰ ἂν θέλετε νὰ μὲ ἀκούτε, θὰ φᾶτε τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς. Ἐὰν ὅμως δὲν θέλετε νὰ εἴστε ὑπάκουοι, τὸ ἐχθρικό μαχαίρι θὰ σᾶς καταφάει. Τὸ στόμα τοῦ Κυρίου, τὰ λέει αὐτὰ».

Ὅταν ὅμως ξεχνοῦσε τὸν ἀληθινὸ Θεὸ ἄρχιζαν ἡμέρες δουλείας, στεναγμῶν καὶ δυστυχίας. Ἀλλὰ ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἀκουγε τοὺς στεναγμούς του καὶ πάλι τὸν βοηθοῦσε καθὼς μᾶς βεβαιώνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ:

«αὐτὸς γὰρ εἶρηκεν· οὐ μὴ σε ἀνῶ οὐδ' οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω· ὥστε θαρροῦντας ἡμᾶς λέγειν· Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι· τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος;(Εβρ.13.5-6)

«κατανοεῖ ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν δίκαιον καὶ ζητεῖ τοῦ θανατῶσαι αὐτόν, ὁ δὲ Κύριος οὐ μὴ ἐγκαταλίπη αὐτόν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, οὐδὲ μὴ καταδικάσῃται αὐτόν, ὅταν κρίνηται αὐτῶ» (Ψαλ.36,32-33).

Μᾶς τὸ εἶπε ὁ Θεός: ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἀφήσω καὶ δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψω, γιὰ αὐτὸ καὶ λέμε μὲ θάρρος: Ὁ Κύριος εἰ- ναι βοηθός μου καὶ δὲ θὰ φοβηθῶ! Τί μπορεῖ νὰ μοῦ κάνει ὁ ἄνθρωπος;

Ὁ ἁμαρτωλὸς παραμονεύει τὸν δίκαιο καὶ ζητεῖ εὐκαιρία νὰ τὸν θανατώσει, ἀλλὰ ὁ Κύριος δὲν θὰ τὸν ἐγκαταλείψει στὰ χεῖρια τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ οὔτε θὰ τὸν ἀφήσει νὰ τιμωρηθεῖ καθὼς θὰ τὸν κατακρίνει.

Βέβαια σὲ στιγμὲς ποὺ ὅλα ἦταν μαῦρα γιὰ τὸν Ἰσραὴλ καὶ σύννεφο ἀπελπισίας ἔκανε σκοτεινὲς τὶς ἡμέρες του, ἀναδείκνυε ὁ Θεὸς ἕναν Κριτὴ, ὄχι βασιλέα, ἀλλὰ κυβερνήτη θεοφοβούμενο καὶ συνετό, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς τὸν φώτιζε καὶ τὸν δυνάμωνε καὶ τὸν βοηθοῦσε. Καὶ ὁ Κριτὴς αὐτὸς μὲ τὴν συμμαχία τοῦ Θεοῦ ἐλευθέρωνε τὸν Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν ἐχθρῶν του καὶ τὸν ἐπανεφέρεε στὸ δρόμο τῆς διορθώσεως καὶ τῆς ἐπιστροφῆς στὸν ἀληθινὸ Θεό. Ὅμως πρέπει νὰ προσέξουμε διότι ὅταν ὁ καλὸς Θεὸς μᾶς στηρίζει μὲ καλοὺς πνευματικούς καὶ συνετοὺς ἀνθρώπους ἐμεῖς νὰ μὴν μείνουμε ἀδιάφοροι καὶ δὲν τοὺς ἀκοῦμε διότι καὶ ἀχάριστοι θὰ φανοῦμε στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀσύνητοι, ἀπαίδευτοι καὶ ἄσοφοι θὰ εἴμαστε ὅπως λέγει καὶ πάλι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ:

«Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελὲς γὰρ ὑμῖν τοῦτο» (Ἐβρ.13.17).

«οὐκ ἀγαπήσει ἀπαίδευτος τοὺς ἐλέγχοντας αὐτόν, μετὰ δὲ σοφῶν οὐχ ὁμιλήσει» Παρ. 15,12.

Νὰ ὑπακοῦτε καὶ νὰ πειθαρχεῖτε στοὺς ἡγέτες σας, γιατί αὐτοὶ ἀγρυπνοῦν γιὰ χάρη τῶν ψυχῶν σας, καθὼς θὰ λογοδοτήσουν στὸ Θεό, ὥστε νὰ ἐργάζονται μὲ χαρὰ καὶ ὄχι μὲ δυσ-φορία, καὶ τι ποὺ εἶναι ἀσύμφορο γιὰ σᾶς.

Ὁ ἀπαίδευτος δὲν θὰ ἀγαπήσει αὐτοὺς ποὺ τὸν ἐλέγχουν καὶ δὲ συναναστρέφεται μὲ σοφοὺς ἀνθρώπους.

Πολλὲς φορές ὅμως ἂν καὶ ὁ Θεὸς μᾶς προστατεύει μὲ συνετοὺς καὶ σοφοὺς ἀνθρώπους ὅπως προστάτεψε καὶ τοὺς Ἰουδαίους ἀναδεικνύοντας πνευματικούς καὶ θεοφοβούμενους ἀνθρώπους, τοὺς Κριτές. Βέβαια ἐκεῖνο ποὺ κάνει πιὸ πολὺ ἐντύπωση εἶναι ὅτι ὁ Ἰσραὴλ, ἐνῶ ἔβλεπε σὲ ποιά δυστυχία τὸν ὀδηγοῦσε ἢ λατρεία τῶν εἰδώλων καὶ ὅτι μόνο κοντὰ στὸν ἀληθινὸ Θεὸ ἦταν ἀσφαλὴς, δὲν ἀργοῦσε νὰ ξαναμαρτήσῃ. Ἄν τώρα δοῦμε καὶ τὴ δική μας ζωὴ τότε θὰ καταλάβουμε ὅτι κι ἐμεῖς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο κινούμεθα καὶ ζοῦμε κάποιες φορές. Ζοῦμε παρασυρμένοι ἀπὸ τὰ πάθη μας καὶ τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς καὶ τὰ ὁποῖα μᾶς ἀρέσουν καὶ μᾶς διαφθείρουν ἂν καὶ ὁ ἀληθινὸς Θεὸς τὰ ἀπαγορεύει καὶ τὰ τιμωρεῖ.

Πόσες φορές στὴ ζωὴ μας δὲν ξέρουμε ὅτι ὁ τρόπος ποὺ ζοῦμε δὲν ἀρέσει στὸ Θεό. Ἄν ρίξουμε μία ματιὰ στὴ ζωὴ μας καὶ ἐρευνήσουμε σωστὰ καὶ ἀληθινὰ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας θὰ δοῦμε ὅτι κι ἐμεῖς πολλὲς φορές καὶ μὲ εὐκολία ὑπακοῦμε στὸν πειρασμὸ νὰ ἀποστατήσουμε ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ διάβολος μᾶς βρίσκει σὲ ἀμέλεια. Πόσες φορές στὴ ζωὴ μας λατρεύουμε τὸ εἶδωλο τοῦ ἐγὼ μας καὶ τὸ εἶδωλο τοῦ μαμμωνᾶ. Ἄν καὶ ἔχουμε κάποια γνώση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ζοῦμε ὑποδουλωμένοι εἴτε στὸ

χρῆμα εἴτε ὡς αἰχμάλωτοι τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν τῆς σάρκας μας καὶ ἔτσι ξεχνοῦμε τὸν ἀληθινὸ Θεό. Καὶ κατανατᾶμε εἴτε νὰ τὸν ἀρνηθοῦμε καὶ νὰ γίνουμε ὑλιστές, εἴτε νὰ ψυχρανθοῦμε καὶ νὰ γίνουμε ἀδιάφοροι. Βλέπει λοιπὸν κανεὶς ὅτι δὲν ἦταν μόνον οἱ Ἰσραηλίτες ποὺ μὲ ἐπιμονὴ ἐπέστρεφαν στὰ εἰδῶλα ἀλλὰ καὶ κάθε ἄνθρωπος ποὺ ξεχνᾷ τὸ Θεό.

Αὐτὸν τὸν κίνδυνο βλέπει καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ μᾶς συμβουλεύει διὰ τοῦ ἀπ. Παύλου καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ.

«ταῦτα μελέτα ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ἢ ἐν πᾶσιν ἔπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ, ἐπίμενε αὐτοῖς» (Α' Τιμ. 4.15-16).

«Λόγοι σοφῶν ὡς τὰ βούκεντρα καὶ ὡς ἦλοι πεφυτευμένοι, οἱ παρὰ τῶν συνθεμάτων ἐδόθησαν ἐκ ποιμένος ἐνὸς καὶ περισσὸν ἐξ αὐτῶν... Τέλος λόγου, τὸ πᾶν ἄκουε τὸν Θεὸν φοβοῦ καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ φύλασσε, ὅτι τοῦτο πᾶς ὁ ἄνθρωπος» (Ἐκκλ. 12,11-13).

Αὐτὰ νὰ μελετᾶς, μὲ αὐτὰ νὰ κατὰ

Ἡ πίστη καὶ ἡ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ περιορίζει τὶς κακὲς κλίσεις καὶ ἐπιθυμίες καὶ συνήθειές μας. Ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἀρέσουν καὶ μᾶς διαφθείρουν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς τὰ ἀπαγορεύει καὶ τιμωρεῖ. Καὶ ὁ ἀπ. Παῦλος τονίζει:

«Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνης καὶ ἀνομία; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου; τίς δὲ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων; ὑμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός. διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε, καὶ γὰρ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱὸς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ» (Β' Κορ. 6.14-18).

γίνεσαι, ἔτσι ὥστε ἡ προκοπὴ σου νὰ εἶναι φανερὴ σὲ ὅλους. Πρόσεχε τὸν ἑαυτό σου καὶ τῇ διδασκαλίᾳ μὲ ἐπιμονή.

Οἱ λόγοι τῶν σοφῶν εἶναι σὰν βουκέντρα καὶ καρφιά καρφωμένα στὸ νοῦ μας. Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ ἐμπνέει ὁ ἕνας καὶ μοναδικὸς ποιμὴν, ὁ Θεὸς καὶ εἶναι ἀρκετοὶ νὰ σὲ κατευθύνουν σωστά. Τέλος μάθε νὰ ὑπακοῦς, νὰ φοβῆσαι τὸν Θεόν, νὰ τηρῆς τὶς ἐντολές του, διότι γιὰ αὐτὰ εἶναι πλασμένος κάθε ἄνθρωπος.

Μὴ συνάπτετε δεσμοὺς μὲ ἀπίστους. Τί κοινὸ ὑπάρχει στὴ δικαιοσύνη καὶ στὴν ἀνομία; Καὶ τί σχέση ἔχει τὸ φῶς μὲ τὸ σκοτάδι; Καὶ ποιά συνεργασία ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸ Χριστὸ καὶ τὸ Βελίαλ; Ἡ, τί κοινὸ ἔχει ὁ πιστὸς μὲ τὸν ἄπιστο; Κι ἀκόμα, πῶς μπορεῖ νὰ ὑπάρξει κοινὴ λατρεία στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ μὲ τὰ εἰδῶλα; Ἀφοῦ ἐσεῖς εἴστε ναὸς Ζωντανοῦ Θεοῦ, καθὼς εἶπε ὁ Θεὸς θὰ κατοικήσω μέσα τους καὶ θὰ βαδίσω μαζί τους, καὶ θὰ εἶμαι Θεός τους καὶ αὐτοὶ λαός μου. Γι' αὐτὸ φύγετε λέει ὁ Κύριος, ἀπὸ ἀνάμεσά τους καὶ ἀποχωριστεῖτε ἀπὸ αὐτούς. Μὴν ἀγγίζετε τίποτε ἀκάθαρτο κι ἐγὼ θὰ σᾶς δεχτῶ. Καὶ θὰ εἶμαι Πατέρας σας κι ἐσεῖς θὰ εἴστε γιοὶ καὶ κόρες μου, λέει ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτωρ.

Αξίζει νὰ προσέξουμε ὅτι δὲν λέγει ὅτι στὴ δυστυχία τους οἱ Ἰσραηλίτες μετανοοῦσαν ἐπειδὴ εἶχαν ξεχάσει καὶ εἶχαν ἀρνηθεῖ τὸν Θεὸ οὔτε πάλι ὅτι μὲ δάκρυα πικρὰ ζητοῦσαν νὰ τοὺς συγχωρήσει, ἀλλὰ ὅτι Θεὸς τοὺς ἔσωζε ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς ποὺ τοὺς πολιορκοῦσαν καὶ τοὺς ἔθλιβαν, «ὅτι παρεκλήθη Κύριος ἀπὸ τοῦ στεναγμοῦ αὐτῶν» (Κριτ. β'18). Δηλαδή τοὺς λυπόταν ὁ Κύριος ἀκούγοντας τοὺς στεναγμοὺς καὶ τὰ βογγητά τους. Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ποὺ δείχνει τὴν ἀγάπη του στὸν Ἰακώβ:

«καὶ ἰδοὺ ἐγὼ εἶμι μετὰ σοῦ διαφυλάσσω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάση, οὐ ἂν πορευθῆς, καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαί με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι» (Γεν. 28,15).

Καὶ νὰ ἐγὼ θὰ εἶμαι μαζί σου, θὰ σὲ προφυλάσω ὅπου κι ἂν πορεύεσαι. Ὅπου κι ἂν πᾶς, θὰ σὲ ἐπαναφέρω σὲ αὐτὸν τὸν τόπο, διότι δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψω ἕως ὅτου πραγματοποιήσω ὅλα, ὅσα σοῦ ὑπεσχέθηκα.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρυνθεῖ πολὺ ἀπὸ τὸ Θεὸ τότε εἶναι πολὺ δύσκολο, μέχρι ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρίσει τὴν ἁμαρτία του καὶ νὰ ὀδηγηθεῖ στὴ μετάνοια. Ἡ ἁμαρτία, ὅταν κανεὶς δουλέψει πολὺ σ' αὐτὴ καὶ γίνεῖ δούλος της, τὸν τυφλώνει. Ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, ποὺ ἀκούγεται δυνατὰ στὴν ἀρχή, ὅταν ὁ ἄνθρωπος γλιστρᾷ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἁμαρτία, ἐξασθενίζει μὲ τὶς συνεχεῖς παραβάσεις καὶ ἔρχεται στιγμὴ ποὺ δὲν ἀκούγεται καθόλου. Σκληρύνεται ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου σιγὰ-σιγὰ. Καὶ ἔρχεται στὸ τέλος ἢ πώρωση. Ὅτι καὶ νὰ συμβουλευσεῖς στὸν ἄνθρωπο αὐτό, εἶναι κουφὸς καὶ δὲν τὸ ἀκούει. Ὅτι κι ἂν τοῦ δείξεις, εἶναι τυφλὸς καὶ δὲν τὸ βλέπει. Ἀλήθεια πόσο τρομερὸ εἶναι τὸ κατάντημα τῆς ἁμαρτίας! Ἀλλὰ ἂν τὴν ἀρρώστια τῆς ψυχῆς δὲν τὴν αἰσθάνεται, ὁ ἁμαρτωλὸς, οὔτε μπορεῖ νὰ τὴν καταλάβει, αἰσθάνεται ὅμως τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα καὶ τὴ δυστυχία τοῦ σώματος. Καὶ οἱ πόνοι αὐτοὶ μὲ τὰ βάσανά τους τὸν δαμάζουν καὶ τοῦ μαλακώνουν, κάπως τὴ σκληρὴ καὶ πωρωμένη καρδιά.

«ἐκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα, καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἔχοντος ἐξουσίαν ἐπὶ τὰς πληγὰς ταύτας, καὶ οὐ μετενόησαν δοῦναι αὐτῷ δόξαν. Καὶ ὁ πέμπτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ θηρίου· καὶ ἐγένετο ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐσκοτωμένη, καὶ ἐμασῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου, καὶ ἐβλασφήμησαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν πόνων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν ἑλκῶν αὐτῶν, καὶ οὐ μετε-

νόησαν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν» (Ἀποκ.16. 9-11).

τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἔχθρα εἰς Θεόν· 7 τῷ γὰρ νόμῳ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται· οὐδὲ γὰρ δύναται· 8 οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες Θεῷ ἀρέσαι οὐ δύνανται. (Ρωμ.8.6-8)

τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος, Ρωμ.8.6

Κατακάηκαν, λοιπόν, οί ἄνθρωποι μὲ ἓνα κάψιμο φοβερό. Ὅμως δὲ μετανόησαν, ὥστε νὰ δώσουν τὴ δόξα στὸ Θεό. Ἀπεναντίας, βλαστήμησαν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πού ἔχει τὴν ἐξουσία πάνω στὶς πληγὲς αὐτές.

Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἄδειασε τὴ φιάλη του πάνω στὸ θρόνο τοῦ θηρίου, κι ἀπλώθηκε σκοτάδι καὶ χάος στὸ βασίλειό του, καὶ δάγκωναν τὶς γλῶσσες τους ἀπὸ τὸν πόνο! Κι ὅμως μέσα στοὺς πόνους τους αὐτοὺς καὶ μέσα στὶς ἀνοιχτὲς πληγὲς τους βλαστήμησαν τὸ Θεὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ δὲ μετανόησαν γιὰ τὰ ἔργα τους.

Κάθε ἀντίσταση, λοιπόν, σὲ ἓνα πάθος τὸ ἐξασθενίζει καὶ τέλος ἢ διαρκῆς ἀντίσταση τὸ ὑποτάσσει. Ὅμως κάθε ὑποχώρηση τὸ δυναμώνει καὶ μᾶς ὑποδουλώνει σ' αὐτό. Γιὰ αὐτὸ ἡ ἀντίσταση τοῦ χριστιανοῦ στὰ πάθη πρέπει νὰ εἶναι μία συνεχῆς περιφρόνηση τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν ἢ ὅποια νὰ μπορεῖ νὰ φτάνει μέχρι τὴ σταύρωση τοῦ σαρκικοῦ ἑαυτοῦ του "μαζὶ μὲ τὰ πάθη καὶ τὶς ἐπιθυμίες του" (Γαλ.5,24). Δηλαδή οἱ πνευματικοὶ ἀγωνιστὲς φθάνουν νὰ χύνουν καὶ τὸ αἷμα τους ἀκόμη στὸν πνευματικὸ πόλεμο ἐναντίων τῶν παθῶν. "Δῶσε αἷμα, γιὰ νὰ λάβεις Πνεῦμα", λέει ὁ ἄβας Λογγίνος. Ἐκεῖνος πού "ὑπέμεινε παθήματα στὴ σάρκα, ἔπαψε νὰ ζεῖ μέσα στὴν ἁμαρτία" (Α' Πέτρ.4,1), ἐπισημαίνει καὶ ὁ ἀπ. Πέτρος. Σῶμα πού ἀναπαύεται καὶ καλοπερνᾷ μὲ κάθε λογῆς ἀνάπαυση καὶ ἄνεση, γίνεται κατοικητήριο τῶν παθῶν καὶ χάνει τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ζωὴ μᾶς φέρνει ἀντιμέτωπους μὲ μεγάλες δυσκολίες καὶ δοκιμασίες, καὶ τὸ μόνο πού κάνουμε εἶναι νὰ καθόμαστε καὶ νὰ στενοχωριόμαστε. Ξεχάσαμε πῶς ὁ Κύριος εἶναι ἐδῶ γιὰ νὰ σηκώσει ὅλο τὸ φορτίο μας καὶ νὰ τὸ κουβαλήσει γιὰ χάρη μας καὶ ἀπολαμβάνουμε νὰ στενοχωριόμαστε μὲ κάθε μικρὸ πρόβλημα πού ἔρχεται στὸ δρόμο μας ἢ νὰ ἀναζητοῦμε χαρὲς σὲ κοσμικὲς καὶ ἐφήμερες καταστάσεις. Ἄς ἀφήσουμε τὸν Κύριο νὰ φροντίζει γιὰ τὴ ζωὴ μας καὶ τὰ προβλήματά μας. Ἐκεῖνος γνωρίζει αὐτὸ πού μᾶς συμφέρει. Στὴν πραγματικότητα, ἂν γνωρίζαμε σωστὰ ὅλη τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, θὰ μπορούσαμε νὰ καταλάβουμε ὅτι Αὐτὸς φροντίζει γιὰ πολλὰ πράγματα τῆς ζωῆς μας ἀκόμη κι ἂν ἐμεῖς ποτὲ δὲν τὸ συνειδητοποιοῦμε.

Πολλὲς φορὲς λέμε «Λοιπόν, αἰσθάνομαι πολὺ δυνατὸς καὶ νομίζω πῶς μπορῶ, ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα, νὰ ἀντιμετωπίζω μόνος μου τὴ ζωὴ μου». Καὶ στὴ ἀπόφαση αὐτὴ μᾶς ὁδηγεῖ πάντοτε τὸ σαρκικό μας φρόνημα τὸ ὅποιο

Οἱ ἐπιθυμίες τῆς σάρκας εἶναι ἀντίθετες μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, διότι δὲν θέλουν νὰ ὑποταχθοῦν στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ οὔτε ἔχουν αὐτὴ τὴν δύναμη. Ἐτσι, λοιπόν, ὅσοι κυριαρχοῦνται ἀπὸ τὴ σάρκα δὲν μποροῦν νὰ ἀρέσουν στὸ Θεό.

Καὶ φυσικὰ οἱ ἐπιθυμίες τῆς σάρκας ἰσοδυναμοῦν μὲ θάνατο,

ποτέ δὲν συμπαθεῖ τὴ ζωὴ ἀλλὰ τὸ θάνατο. Βέβαια ἂν ἐμεῖς ἔστω καὶ μὲ τὸ δρόνημα αὐτὸ τὸ σαρκικὸ μάθουμε νὰ μιλάμε μὲ τὸν Θεὸ καὶ νὰ τοῦ ἀναφέρουμε αὐτὲς μας τὶς ἐπιθυμίες σίγουρα ὁ Κύριος θὰ μᾶς ἄκουγε καὶ θὰ μᾶς βοηθοῦσε, ἀλλὰ τὸ διστύχημα εἶναι ὅτι τὸ σαρκικὸ φρόνημα εἶναι θάνατος καὶ μᾶς ὁδηγεῖ στὴν καταστροφή.

Ἄν πραγματικὰ ἀγαπούσαμε τὸν ἑαυτό μας μόνο τότε θὰ καταλαβαίναμε τί σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος καὶ θυσιάσθηκε γιὰ μᾶς. Ὅμως δὲν ἀγαπᾶμε τὸν ἑαυτό μας, διότι ἐνῶ φοβόμαστε τὸν θάνατο τελικὰ ζοῦμε ὡς νεκροὶ γιὰ τὸν Θεὸ ὁ ὁποῖος εἶπε μὲ λόγια καὶ τὸ ἔδειξε μὲ ἔργα «ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰωάν.14.6).

Ἄς ἐμπιστευθοῦμε λοιπὸν τὴ ζωὴ μας στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ κι Αὐτὸς θὰ φροντίζει γιὰ ὅλα τὰ θέματα τῆς ζωῆς μας διὰ τῶν ὁποίων πρέπει ἐμεῖς νὰ ἀξιοποιήσουμε τὸ κατ' εἰκόνα γιὰ νὰ φθάσουμε στὸ καθ' ὁμοίωση καθὼς ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ τονίζει «23 ἐπίρριψον ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν σου, καὶ αὐτὸς σε διαθρέψει» (Ψαλμ.54,23).